

Birey Olmadan İnsan Olamayız

– fikirsungeri · 27 Kasım 2022

Eşyanın kutsallaştırıldığı, insanlığın değersizleştirildiği bir zamanda yaşıyoruz ve bu çağın en büyük sorunlarından bir tanesi “birey” olamama sorunudur. Birey olmadan yaşayanlar hep başkalarının gölgesinde, başkalarının sevgisinden mutluluk arayacak ve insanların kendisi ile ilgilendiğiniz şeyleri çok fazla önemseyeceklerdir. Bu zaafınızı fark edenlerin çoğu bu zaafınızı çok fazla istismar edip kullanacaklardır, bundan emin olabilirsiniz.

Birey olamayan insanları yönlendirmek bazılarına zevk verir. Karşıdaki kişinin onun iki dudağının içine bakıyor olması onu mutlu eder. İşte birilerinin kuklası olmak birilerinin iki dudağının arasına bakıyor olmak elalem ne der anlayışında olmak küçücük hayatımızda bizi hep o insanların nesnesi haline getirir. Kendi kararlarını alamayan kendi hayatına yön veremeyen edilgen kişilikli insanlar oluveririz. Kendi hayatında kendi kararlarını verebilen insanlar hayatının öznesi olurlar.

Bazı insanlar da var ki, onlar insanın birey olmaması için bilerek/bilmeyerek mücadele verir. Muhatabının “utanma ve mahcubiyet duygusuna” zarar verip onu edilgen konuma getirir. Bu şekilde ona istediği her şeyi söyleyebilir ve edilgen olan insan bu hakaretleri ‘zevk’ ile dinler. Bir insanın utanma ve mahcubiyet duyguları zarara uğramış ise, bireyin kişiliğinin/ şahsiyetinin temelinde dinamit konulmuş demektir.

Bir hata da eleştiri insanın karakterine, şahsiyetine değil, davranışına yapılmalı. Bugün toplumsal açıdan en büyük problemlerimizden biri neyi eleştireceğimizi bilmemek. Bunun sonucu ise, “utanma ve mahcubiyet” duygusunun yok olması demektir. Utandırılan kişi utanma duygusunu kaybeder. Mahcup edilen kişi de mahcubiyeti kaybeder. Bu iki kolon zarar görünce: “Şahsiyet zaafı oluşur.” Bu zaafın davranışa ilk yansıdığı yerde kişinin gücün kontrolüne girecek bir hal alması ve gücün olmadığı yerde güç gösterisinde bulunması. “Bugün padişahım çok yaşa” diyenlerin ve “kraldan çok kralcı” davranan insanların bu hale gelmesindeki sebep de burasıdır.

Allah kullarını yaratırken sadece kendisine kulluk yapsınlar diye yarattı ama insanoğlu başkalarına kendini teslim ederek bilerek ya da bilmeyerek birey olmaktan uzaklaşıyor aslında köle ruhlu bir insan oluyor farkında değil. Bu kişilikte olan insanların özelliklerinden bazıları şunlardır: “Mutluluğu kendilerinde değil, hep başkalarında ararlar. Kendi kararlarını kendileri alamazlar ve hep başkalarının kendi adlarına karar almasına müsaade ederler. Edilgen insan yönlendirilmeyi ister ve hesabını vereceği hayatı hep başkalarının yönlendirmesine müsaade ederler.” Bu davranışlardan da büyük haz alırlar.

Ahirette ömrümüzün her saniyesinin hesabını tek tek biz vereceğiz. Mademki, ahirette ömrümüzün her saniyesinin hesabını tek tek biz vereceğiz. Hiç kimse kimsenin bir günahını yüklenemez. Bu demek

oluyor ki,bu dünyada bizi yönlendirenler dahi bizim yerimize hesap vermeyecekler ve biz kendi yerimize hesap vereceğiz. Madem ki her dakikanın, her saniyenin, her anın hesabı bana sorulacak bu halde bu hayatı benim yaşamam gerekmiyor mu? Kendi kararlarımı kendim alıp duygularımı kendim yönlendirip hayatıma girecek ve çıkacak insanlara kendim karar verip “yaşam tarzımı” kendim belirlemem gerekmiyor mu?

O halde özne olabilmek için “şahsiyetimize ve karakterimize” zarar veren her şeyden ve herkesten uzak durmalıyız. Özne olduğumuzu hiçbir zaman unutmamalıyız. Kişisel gelişimimize zarar verecek herşeyden uzaklaşıp kendimizi geliştirmeye odaklanmalıyız. Kişisel gelişimimize odaklanalım ki ahirette hesabımız kolay olsun. Kişisel gelişimimizi geliştirmek ve muhafaza etmek için kişisel gelişim kitapları okuyarak, o kitaplar üzerinde düşünerek ve şahsiyetli, karakterli insanlarla vakit geçirerek kendimizi düzeltebiliriz. Bir başka yazıda görüşmek üzere Allah’a emanet olunuz.

Mücahit GÜLER